27/06/2022

Μητροπολίτη Ναυπάκτου: «Η Εγκύκλιος της Ιεράς Συνόδου και το «θεολογικό» υπόβαθρο των ψευδοπροφητειών»

/ Γνώμες

- Του Μητροπολίτη Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου

Ἡ πρόσφατη Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἶναι σημαντική καί ἔθεσε τόν δάκτυλο στόν τύπο τῶν ἤλων, ἀναφερόμενη στούς ψευδοπροφῆτες πού δημιουργοῦν προβλήματα στήν Ἐκκλησία καί τόν λαό.

Ἡ Ἐγκύκλιος αὐτή καθορίζει ποιοί εἶναι οἱ πραγματικοί προφῆτες καί ποιοί εἶναι οἱ ψευδοπροφῆτες. Οἱ Προφῆτες ὁμιλοῦσαν ἐξ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ οἱ ψευδο-προφῆτες ὁμιλοῦν ἀπό τόν ἑαυτό τους καί «ἐξαπατοῦν τόν λαό μέ τίς ψευδεῖς προφητεῖες τους καί τόν ὁδηγοῦν στήν καταστροφή».

Τό κρίσιμο σημεῖο τῆς Ἐγκυκλίου εἶναι ὅτι «**στήν σημερινή ἐποχή πληθαίνουν οἱ ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ψευδοπροφῆτες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν παρασύρει ἕναν ἀριθμό πιστῶν καί κινδυνεύουν νά καταλήξουν σέ σχίσμα ἤ αἵρεση», καί προσδιορίζει ποιοί εἶναι αὐτοί οἱ ψευδοπροφῆτες. Εἶναι «ὅλοι γενικά οἱ πλανεμένοι ἄνθρωποι», «εἶναι τά ζιζάνια πού φύτευσε ὁ διάβολος στόν ἀγρό τοῦ Κυρίου γιά νά μήν τελεσφορήσει τό ἔργο τῆς θείας Οἰκονομίας γιά τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων»**

. Αὐτοί «στρέφουν τήν προσοχή τους σέ ἀρρωστημένες καταστάσεις καί δραστηριότητες καί ἐνασχολήσεις πού δέν ὠφελοῦν σέ τίποτε, ἀλλά μᾶλλον προξενοῦν θόρυβο καί ταραχή καί σκανδαλισμό καί σχίσιμο τοῦ ἀρράφου χιτῶνος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ».

Ἀφοῦ δίνονται διάφορα παραδείγματα, ἡ Ἐγκύκλιος καταλήγει: «Ἄς μένουμε πιστοί στήν παράδοση πού ἔχουμε παραλάβει μέσα στήν Ἐκκλησία μας, ἄς ἀποφεύγουμε ὅσους αὐτοαπομονώνονται καί ἄς τιμοῦμε καί ὑπακοῦμε στούς ποιμένες καί Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι ἀγρυπνοῦν ὑπέρ ἡμῶν, καί ἄς ἐπιδιώκουμε πρό πάντων “τά τῆς εἰρήνης καί τά τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους”, γιά νά ἀναπαύεται μέσα μας ἡ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος• τοῦ Πνεύματος τῆς Ἀληθείας, τῆς Εἰρήνης καί τῆς Ἑνότητος».

Εἶναι προφανές ὅτι ἡ Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀναφέρεται σέ ποικίλες ἑτεροδιδασκαλίες καί ἐνέργειες, πού ἐκφράζονται ἀπό μέλη τῆς Ἐκκλησίας, πού διασποῦν τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας, δημιουργοῦν προβλήματα στόν εὐλογημένο θεσμό τῆς Ἐκκλησίας, καί καταλήγουν σέ σχίσματα καί διαιρέσεις, καί δέν ἀναφέρεται σέ ἕνα ἤ δύο μεμονωμένα γεγονότα. Γι’ αὐτό, θεωρῶ, ὅτι παρερμηνεύθηκε τό βαθύτερο νόημα τῆς Ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅταν περιορίστηκε σέ μερικές περιπτώσεις.

Φυσικά, θεωρῶ, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος δέν ἔλαβε ἀπόφαση νά ἐκδώση αὐτήν τήν σοβαρή Ἐγκύκλιο μέ τίτλο «τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί οἱ ψευδο-προφῆτες», χωρίς εἰδικό λόγο.

Πάντοτε ὑπῆρχαν διάφορες ἑτεροδιδασκαλίες καί αὐτονομήσεις ἀπό τόν ἱερό θεσμό τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά στήν ἐποχή μας, **μέ ἀφορμή τήν πανδημία ἐκδηλώθηκαν ὅλα αὐτά τά ρεύματα**, πού ὑπῆρχαν στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο καί ὑπονομεύουν τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Διαβάσαμε καί ἀκούσαμε τόν τελευταῖο καιρό «θεωρίες», «ἀπόψεις», «διδασκαλίες», πού προέρχονται ἀπό θεολόγους, λαϊκούς, μοναχούς, Κληρικούς, πού δημιούργησαν ἔντονο προβληματισμό γιά τήν ἀποσπασματικότητά τους, γιά τήν θεολογική ἀνεπάρκειά τους, καί δείχνουν ἔλλειμμα ἀληθινῆς Ὀρθοδόξου θεολογίας.

Γιά ὅλες αὐτές τίς ἐνέργειες καί ἀπόψεις πού τραυματίζουν τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί προκαλοῦν σχίσματα καί διαιρέσεις μέσα στόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας ἀναφερόταν ἡ Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Θεωρῶ ὅτι τό «θεολογικό» ὑπόβαθρο ὅλης αὐτῆς τῆς κίνησης πού ἐκδηλώθηκε στήν Ἐκκλησία, μέ ἀφορμή τίς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν πανδημία ἦταν ἡ ἄποψη ὅτι ἡ σύνολη Ἐκκλησία μέ τίς ἀποφάσεις πού ἔλαβε γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς πανδημίας ὑπέπεσε στό ἁμάρτημα τῆς βλασφημίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Δηλαδή μερικοί, χρησιμοποιώντας καί «θεολογικά» ἐπιχειρήματα διατύπωσαν τήν ἄποψη ὅτι ἡ σύνολη Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὑπέπεσε στό ἁμάρτημα τῆς βλασφημίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού δέν πρόκειται νά συγχωρηθῆ, ἐνῶ αὐτοί πού διατύπωσαν αὐτήν τήν ἄποψη εἶναι οἱ «μόνοι καθαροί».

Ἀκριβῶς γι' αὐτόν τόν λόγο θά παραθέσω στήν συνέχεια ἕνα κείμενο πού συνέταξα, καί μέ τήν βοήθεια τῶν συνεργατῶν μου, μέ τίτλο «**Ἡ βλασφημία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τά μέτρα γιά τήν πανδημία**», γιά νά δῆ κανείς πῶς μέ ὕπουλο τρόπο ὑφέρπει μέσα στήν Ἐκκλησία ἡ ψευδοπροφητεία, ἡ ὁποία ὑπονομεύει τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας.